

Yoksulluğun Gözyaşları 7

– SeyitAhmetUzun · 06 Aralık 2011

Mezarlık... Bütün insanların sonsuz olmayacağını en açık bir şekilde sergileyen bir müzeye benziyordu. İnsanlar en çok sevdikleri varlıkları getirip, birkaç damla gözyaşıyla açtıkları çukurun içine bırakıp çekip gidiyorlardı. Mezara bırakılan insan sanki yeniden keşfedilmiş gibi, büyük bir duygu coşkuluğuyla yolcu ediliyordu.

Bedel isteyen işlere tahammül edemeyenler, bedelsiz sevgileri göstermekten çekinmezler. Ölen bir insan için ağlamak hiçbir anlam ifade etmez. Çünkü artık o aramızda olmayacaktır. Onun hastalıklarına, acılarına, ihtiyaçlarına katlanmak zorunluluğu olmayacaktır. Önemli olan bir insan ölmeye önce ona gereken ilgi ve sevgiyi gösterebilmektir.

Hasan'ın getirildiği mezarlık bir ormanı andırıyordu. Çam, söğüt, kavak ağaçları mezarların başında sıralanıp gidiyordu. Mezarların üstündeki otlar, çiçekler ve güller ise rengarenk ve canlı bir görünüm sergiliyorlardı.

Bir müddet sonra mezarlığın kapısında bir araba konvoyu görüldü. En önde cenaze arabası bulunuyordu. Kalabalık arabalardan inerek, cenazeyi musalla taşına koydular. Sonra da imama uyarak cenaze namazını kıldılar.

Kalabalığın üstünde bir güvercin uçuyordu. Sanki Hasan'ın ruhu bu güvercine geçmişti de kendi cenaze namazına katılmak istiyordu. Namazı kılan kalabalığın üstünde bir tur attıktan sonra az ilerideki bir çam ağacının üstüne konarak onları seyretmeye daldı.

Kadınlar hüznü gözlerle etrafı süzüyorlardı. Bu sırada erkekler tabutu omuzlarına almış tekbir sesleri eşliğinde mezarlıkta ilerliyorlardı. "Allah'u ekber, Allah'u ekber Lailahe illallah Allah'u ekber..."

Bu sesler mezarlıkta lahuti bir atmosfer oluşturuyordu. Herkes bir cenaze taşıdığına farkında olarak ağır başlı ve durgun bir şekilde aynı nakarata eşlik ederek ilerliyordu.

Hasan ise son yolculuğuna omuzlar üstünde götürülmüştü. Şimdi herkes kendisi için ağlıyor ve üzülüyordu. Bedeni ise dayağın acılarını çoktan unutmuştu. Şimdi kendisi için hazırlanan topraktan döşeğe uzanarak üstüne yine topraktan yapılmış yorganını çekerek derin bir uykuya dalacaktı. İşte kendisi gibi toprak döşeğe uzanmış komşuları sanki kendisine "hoş geldin Hasan" diye sesleniyorlardı.

İşte kendisi için de hazırlanmış topraktan yatağı az ileride duruyordu. Küçük bir çukur kazılmıştı. İçindeki topraklar yan tarafa atılmış tekrar çukuru örtmeyi bekliyordu.

Baba ve gözlüklü adam çukura inmişlerdi. Kefene sarılmış küçük bedeni dikkatli bir şekilde mezara yerleştirdiler. Üzerine de ince beton kalıpları konulduktan sonra, etraftaki topraklar kürek kürek atılmaya başlandı.

Okunan sureler ölümün acısını bir nebze de olsa unutturmakla birlikte yüzlerde, hüznün rüzgârlarının esmesine engel değildi. İşte ölüm, bütün gerçekliğiyle insanların karşısında duruyordu. İnsanlar bu gerçeğin farkında olarak durgun ve boyunlarını eğmiş bir şekilde okunan duaları dinliyorlardı.

Hasan'ın defin işi tamamlanmıştı. Cenazeye katılanlar Hasan'ın babasına baş sağlığı dileyerek tek tek oradan ayrılıyorlardı. Kadınlar da Hasan'ın annesinin yanında onu teselli etmeye çalışıyorlardı.

Mezarın başında baba ve gözlüklü adam kalmışlardı. Baba biraz ilerideki çeşmeden bir bidona doldurduğu suyu getirip, mezarın üstüne döktü. Gözyaşlarını da suyla birlikte indirdi. Yanına gelen gözlüklü adamla birlikte oradan ağır adımlarla uzaklaştılar.